

[Thorvil Kristensen.]

standpunkt, at jeg måtte stemme for de her foreliggende lovforslag, selvom jeg naturligvis, ligesom mit partis øvrige medlemmer, på væsentlige punkter har andre meninger end den siddende regering og det parti, der dækker den.

Jeg tror i det store og hele, at hvis jeg i dag havde siddet med ansvaret for vor finanspolitik, ville jeg have ønsket gennemført afgiftsforslag o. lign. af samme karakter som dem, der foreligger. Man kan altid tale om enkeltheder, men jeg synes ikke, det har nogen interesse, at jeg kommer nærmere ind herpå. Jeg skal kun nævne en enkelt ting. Det er den, at medens jeg mener, det er rigtigt, når vi nu skal gennemføre alvorlige foranstaltninger, at motorafgifterne da kommer med, ville jeg have foretrukket en højere afgift på selve vognene, altså højere vægtafgift, og lidt lavere afgift på benzinen, idet jeg har den samme opfattelse, som jeg forstår der er givet udtryk for i motorkommissionen. Det lod sig ikke gøre.

Noget af det mest betænkelige i det kompleks, der nu foreligger, er efter min mening de sparebeviser, den høje regering har ment det nødvendigt at foreslå udstedt. Vi ved naturligvis allesammen, hvad det er for vanskeligheder vedrørende pristalsproblemet, der har gjort, at regeringen ikke kunne vælge en stærkere fremgangsmåde, nemlig den simpelthen at foreslå, at de her foreslåede afgifter ikke skulle indregnes i pristallet. Vi har tidligere, nemlig i 1950—51 — og jeg kan sige af tilsvarende grunde — måttet anvende en bunden opsparring som et led i forbrugsbegrænsende foranstaltninger, men for hver gang dette gøres, bliver det naturligvis mere betænkeligt, fordi det forøger mængden af de cirkulerende papirer, der i de kommende år skal indfries. Jeg beklager derfor, at det har været politisk nødvendigt for den høje regering af hensyn til de faktorer, som jeg meget vel forstår eksisterer indenfor regeringspartiet, at vælge den foreslåede fremgangsmåde. Jeg har så kun det håb, at det, der her sker, med de ulemper, vi alle kan se det indebærer, kan bidrage til i befolkningen at vække forøget opmærksomhed, forøget forståelse på dette område og dermed måske bane vej for den nyorientere-

ring i synet på pristalsreguleringen og dens problemer, som vi utvivlsomt trænger til.

Det ville, som mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Alfred Bøgh, har sagt, have været ønskeligt i højere grad at få besparelser med som led i de foranstaltninger, der her er foreslået.

Jeg deler ganske de principielle betragtninger, det ærede medlem hr. Alfred Bøgh har fremsat herom. Det hænger sammen med det syn, vi har på den økonomiske politik, at det naturligvis må være meget betænkeligt, hvis statsbudgettet skal blive ved med at vokse og vokse og dermed formindske og udviske det økonomiske ansvar, der hviler på den enkelte borger. De principielle synspunkter, det ærede medlem hr. Alfred Bøgh fremførte om disse forhold ved første behandling forleden dag og nu ved anden behandling, deler jeg.

Det, jeg i dag har været uenig med mit parti om, er kun, hvilke konkrete konklusioner vi skal drage af den rent øjeblikkelige politiske situation og dens muligheder overfor vore økonomiske problemer. Der er ikke tale om en forskel i synet på de økonomiske retningslinier — det skulle iøvrigt fremgå af mange taler, jeg har holdt, bl. a. fra denne talerstol. Derfor beklager jeg, at den uenighed, der er kommet til orde i dag, har givet anledning til så megen sensation i pressen. Beklageligvis måtte jeg, for ikke at give mine kolleger i udvalget et urigtigt indtryk af min stilling, give denne tilkendende i aftes under vore forhandlinger, da man gik i gang med behandlingen af selve lovforslagene, og uheldet ville, at det skete, lige før de store morgenblade skulle til at gå i trykken; derfor er denne begivenhed, må jeg måske tilføje, blevet forsidestof, diskussionsemne og billedstof i pressen i en grad, som jeg beklager. Jeg gør det også af den grund, at det dog gerne skulle være sådan i dette frie land, at politikere kan tage selvstændige standpunkter og i visse tilfælde, selv i vigtige sager, tage et andet standpunkt end det, der er deres partis flertals, uden at dette bliver betragtet som noget unaturligt; vi hører dog ikke til de lande, hvor ensretning er i høj kurs. Jeg håber, det må blive ved med at være sådan, at det anses for en naturlig ting, at alle medlemmer af alle politiske partier i dette land kan anlægge en selvstændig vurdering, selv-